

# Om chefen är psykopat

| av Per Heister

**E**XPRESSEN UPPMANAR OSS alla att granska våra chefer. Med hjälp av svaren på 20 frågor skall vi avgöra om chefen är psykopat.

Det är svårt att veta varför Expressen tycker att det är viktigt. Vi amatörpsykologiserar väl lite till mans om vår omgivning. Det har människor alltid gjort och kommer säkert att fortsätta med antingen Expressen uppmantrar det eller inte. För egen del tycker jag att det känns som förflackning att nyhetstidningarna i stället för nyhetsjakt och granskning ger sig in på kvacksalveri. Eller det kanske det bara blir om Expressen talar om hur chefen skall vårdas? Men Expressens psykopat-

test påminner om brister i media. Ibland upptäcker vi, allmänheten, att människor som under lång tid varit hjältar och upplyfta i media visar sig vara behäftade med allvarliga brister. Och informationen kommer som en blixtrån från en klar himmel. Ta den folkpartistiska riksdagsledamoten Siw Persson som var småfolkets röst i världen i flera år. Hon stod tufft emot hot och förföljelser. Så visade det sig att media i flera år hade vidarebefordrat en paranoid persons informationer om hur hon förföljdes. Inte mycket granskning där inte.



**E**LLER SCHYMANS ALKOHOLVANOR och beteende i Eberusat tillstånd. Mängder av artiklar om feminism, fest och party men aldrig om fyllorna. Inte mycket till avslöjande journalistik där heller.

Granskas politiker tillräckligt? Visst är det viktigare att granska statsministern än chefen? Statsministern kan ju ställa till det för väldigt många flera än de allra mest upphöjda chefer. Och chefer i all ära, de har ju inte en demokratisk legitimitet som gör gnället till ett angrepp på folkets ve och väl.

Vad händer om den konstitutionella granskningen relativiseras som den gjort i Sverige. När regeringsformen och andra grundlagar knappt ens hålls högt av juristerna? När regerandet endast blir en lämplighetsfråga och när EU:s toppmöte kan bestämma vad som helst över middagen och anything goes?

I valet 1998 förlorade socialdemokraterna tio procent men statsministern satt kvar, vilket gav ett tveklöst övertag jämfört med om det blivit regeringsförhandlingar från scratch. Nästan ingen brydde sig.

Lagrådet bryr sig regeringen om när det passar den,

tidigare brydde man sig i alla fall lite för formens skull. Under våren har statsministern i EU slagits för en särskild president för Rådet, trots att riksdagens majoritet avvisat tanken. Statsministerns statssekreterare säger att det är en intressant ståndpunkt men att man nog skall kunna komma fram till en svensk gemensam uppfattning så småningom. Som om riksdagen är en remissinstans man inte behöver bry sig om. Statsministern kör vidare som ingenting. Det blir, som mest någon notis i media. Ingen bryr sig. Konstitutionsutskottet prickar, men va fan....

**D**ET FINNS TYDLIGEN INGEN GRÄNS för vad en självständig statsminister kan göra. Allt är fråga om lämplighet. För några tjänster i regeringskansliet är partier beredda att acceptera maktövertag.

Det finns inga spärrar för vad Siw Persson eller en psykopat skulle kunna åstadkomma som statsminister. Det är en central angelägenhet för politiken att arrangera så många spärrar för maktmissbruk som möjligt. Inte minst eftersom statsministern uppenbarligen inom EU kan driva politiska sakfrågor i direkt strid med riksdagsbeslut.

Vad gör vi den dagen vi kör Expressens chefstest på den som är chef för hela landet och svaret blir skrämmande? Blundar och ber en bön? Det borde finnas något mer, någon kontrollstation mot makten.

Frågan är om ens den konstitution som nu är under utarbetande inom EU, och som Göran Lennmarker skriver om i det här sommarnumret av Svensk Tidskrift, rider spärr mot maktmissbruk. Säkert bättre än våra svenska grundlagar, men tillräckligt?

**S**JÄLVA GRUNDEN FÖR SVT är ändå att det offentliga samtalet är centralt i en demokrati, även om få bryr sig. Den här gången bjuder vi sommarläsning – och stimulans – om museipolitiken, om relationerna mellan Europa och USA, om skatterna i Sverige och i Europa, om reseskildringar från helveten på jorden och så kan vi presentera Bertil Krokstedts berättelse om hans äventyrliga liv i flygets och staten Israels barndom.

Och, visst, Joakim Stymne skriver om euron inför folkomröstningen.

Och apropå folkomröstningen, det skulle inte förvåna mig ett dugg om Göran Persson hittar ett sätt att betrakta ett nej, som en seger för honom personligen. Och vem skulle bry sig?